

i neuspokojení věřitelé a povinný, s tím souhlasili. Dokud tohoto souhlasu tu není, jsou řečené zásady výlučně směrodatnými pro onu otázku. V projednávaném případě nemá proto úmluva mezi vydražitelem a Pavlem B-em, že vydražiteli jako odměna za převzetí výměny má být ponecháno 81.000 Kč, platnosti, poněvadž další zájemníci s tím nesouhlasili. Uhrazovací jistina nečiní však, jak mylně první soud míní, jen 81.000 Kč., nýbrž s ohledem na nynější obvyklou úrokovou míru ve výši 4½ % 180.000 Kč a, ježto zbytek nejvyššího podání po uspokojení předcházejících věřitelů činí jen 115.117 Kč 21 h, přichází jen tato částka v úvahu jako uhrazovací jistina.

N e j v y š š í s o u d I. nevyhověl dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty, pokud směřoval proti oné části napadeného usnesení, již jeho rekurs do rozvrhového usnesení prvního soudu byl zamítnut; **II.** vyhověl dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty a knihovního věřitele E-a do usnesení rekursního soudu, pokud jím bylo vyhověno rekursu výměnkářů, a obnovil v tomto bodu usnesení prvního soudu; **III.** návrh knihovního věřitele E-a na útraty dovolacího rekursu zamítl.

D ů v o d y:

Ad I. Dovolací rekurs správce úpadkové podstaty v této příčině se odkazuje na důvody napadeného usnesení, jež nejvyšší soud plně schvaluje. Dovolací rekurent prezírá, že právem vytčeným v § 222 odstavec třetí a čtvrtý nejsou chráněni ani dlužník (úpadce), ani jeho věřitelé, nemající práva na oddělené uspokojení z nemovitosti prodané v úpadku.

Ad II. Podle protokolu o rozvrhovém roku ze dne 9. února 1931 bylo výměnkářské právo manželů B-ových ohlášeno kapitalisovanou částkou 81.000 Kč podle dohody s vydražitelem a byla tato částka rozvrhovým usnesením přikázána podle této přihlášky. Neměli tudíž manželé B-ovi vůbec právo ke stížnosti proti tomuto přikázání. Ale rekursní soud též prezírá, že jediní zájemníci, Arnošt E. jako zadnější hypotekární věřitel a správce podstaty, mající nárok na případný zbytek nejvyššího podání, byli při rozvrhovém roku přítomni, proti ohlášenému nároku nepodali odpor a v této příčině ani rekusem si nestěžovali, z čeho patrně, že s jeho přikázáním souhlasili. Právem vytýkají tudíž dovolací rekurenti, že rekursu manželů B-ových nemělo být vyhověno. V této příčině bylo proto dovolacím rekursům vyhověno a rozhodnuto, jak uvedeno.

Ad III. Útraty dovolacího rekursu Arnošta E-a nebyly přisouzeny, ježto jde o útraty rozvrhového řízení a v tomto řízení se útraty nepřisuzují (tak kniha judikátů býv. nejv. soudu víd. čís. 201, úř. sb. čís. 6281 a sb. n. s. čís. 3386, 3702, 4907, 5749, 6345).

Čís. 11095.

Nejde o omluvitelné nedopatření při zapravení splátky na vyrovnací kvotu, jímž by byly vyloučeny následky § 57 vyr. ř. v doslovu zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n., zapravil-li dlužník vyrovnací

splátku spolku na ochranu věřitelů, nikoliv věřiteli, nepřesvědčiv se, zda spolek má k přijetí splátek zvláštní plnou moc (§ 1008 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 17. října 1931, Rv II 401/30.)

Proti žalobě o zaplacení zbytku salda namítla žalovaná firma, že žalovaná pohledávka podléhala vyrovnání o jmění žalované a že zaplatila dospělou kvotu pohledávky Spolku na ochranu věřitelů, jenž prý jménem žalobkyně požadová zaplacení. Procesní soud prvního stolu žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Pro rozhodnutí sporu jest směrodatné jen řešení otázky, zda byl Spolek na ochranu věřitelů žalující stranou zplnomocněn ku přijetí peněz, zvláště vyrovnací kvoty zasláné dlužníkem, jménem žalobkyně a s právním účinkem proti žalobkyni. První soud sice sám zdůrazňuje, že se žalobkyně ve vyrovnacím řízení žalované strany nechtěla dáti zastupovati Spolkem pro ochranu věřitelů, že k svému zastupování zplnomocnila jiného zástupce, dochází však přes to k právnímu úsudku, že v nezodpovědnosti dopisu Spolku na ochranu věřitelů, že bude kvoty vymáhati i za žalobkyni, a v zaslání návštějí, že byla kvota Spolku věřitelů zaslána, jest spatřovati zmocnění spolku žalobkyni ku přijetí kvoty, zvláště ana i žalující firma byla členem spolku. S tímto právním úsudkem však nelze souhlasiti. I odvolací soud vychází z nepopřehého zjištění prvního soudu, že žalující firma, člen Spolku na ochranu věřitelů, dopisem ze dne 6. února 1929 spolek výslovně o tom uvědomila, odpovídajíc na výzvu k zaslání výtahu z knih, že ji bude ve vyrovnacím řízení zastupovati Adolf B., dále ze zjištění, že Adolf B. také tak učinil při druhém a třetím vyrovnacím roku, jakož i ze zjištění, že žalující firma učinila přihlášku samostatně bez spoluúčasti Spolku věřitelů. Z tohoto zjištění plyne, že žalující firma po celé vyrovnací řízení žalované strany vyloučila spolupůsobení Spolku věřitelského jakýmkoliv jejím zastupováním, zvláště pak, na čemž v souzeném případě záleží, převzetím vyrovnacích kvot s právním účinkem proti žalující firmě. Tím vyloučila žalující strana přímo i automatické působení stanov Spolku pro ochranu věřitelů, jehož členem jest, proti sobě, ač-li jest ve stanovách tak nařizeno. Příným důsledkem toho jest, že řešiti otázku, zda jest v souzeném případě opodstatněn důvod nesprávného hodnocení důkazů, spočívající v tom, že první soud, dospěv na základě svědectví E. P-a k závěru, že žalující firma dopis Spolku na ochranu věřitelů ze dne 3. května 1929 skutečně obdržela, jest bez významu, poněvadž žalobkyně, hledíc k dopisu ze dne 6. února 1929 k odpovědi na tento dopis vůbec nebyla povinna a Spolek na ochranu věřitelů jednal na vlastní odpovědnost. Rovněž jest pro tento spor bez významu, že P., prováděje jménem Spolku na ochranu věřitelů, jehož jest tajemníkem, u žalované firmy revisi knih, prohlásil, že spolek zastupuje i žalující firmu, a také jest bezvýznamná okolnost, že spolek sám ohlásil žalované straně jednak správnou výši pohledávky žalující firmy a své domnělé oprávnění k převzetí vyrovnací kvoty za žalobkyni. Bylo i za těchto okolností po rozumu § 1413 obč. zák. a ve

smyslu ustanovení § 57 vyr. ř. v doslovu zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. na vyrovnacím dlužníku, by včas plně a řádně své povinnosti vyhověl, a nebyla žalující strana povinna, jak se mylně napařený rozsudek domnívá, po rozumu § 871 obč. zák., by sama proti sobě hájila zájmy dlužníka k plnění povinného, jsoucího o způsobu placení v omylu, jí nezaviněném. Platil-li tudíž dlužník vyrovnací kvotu prostřednictvím Spolku na ochranu věřitelů, učinil tak rovněž na vlastní odpovědnost a jest práv za následky svého jednání, to tím spíše, an se ani nepřesvědčil, má-li Spolek na ochranu věřitelů ku právním jednáním, k nimž svou oprávněnost tvrdil, potřebnou speciální plnou moc po rozumu § 1008 obč. zák. Třebaže tudíž byl žalovanou stranou dopisem ze dne 26. července 1929 avisován Spolek pro ochranu věřitelů peníz 6001 Kč 51 h mezi jiným také ku placení první 7% lhůty pro pohledávku žalující firmy, a peníz tento také zaslán byl dne 26. července 1929 na Spolek pro ochranu věřitelů, nebylo žalovaným žalobkyni plněno ani řádně ani včas a mimo to nebylo plněno ani »plně« po rozumu § 57 vyrovnacího řádu v novelisovaném doslovu, poněvadž, jakž nesporno, Spolek pro ochranu věřitelů doručil žalobkyni místo plné kvoty 7% 414 Kč 25 h jen 364 Kč, zadržev si nedoplatek 50 Kč 25 h. Jest tudíž nárok žalobkyně na opětné obživnutí původní pohledávky pro nedodržení vyrovnání dlužníkem opodstatněn.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

S hlediska dovolacího důvodu podle § 503 čís. 4 c. ř. s. vytýká dovolatelka, že jest mylný názor odvolacího soudu, podle něhož pro rozhodnutí sporu jest směrodatné jen řešení otázky, zda byl Spolek pro ochranu věřitelů žalobkyní splnomocněn ku přijetí peněz, zvláště vyrovnací kvoty, s právním účinkem proti žalobkyni, a uvádí k odůvodnění výtky, že se odvolací soud neměl, hledíc k ustanovení § 57 vyr. řádu, zabývatí jen řešením vnitřního poměru mezi spolkem a žalobkyní, nýbrž že se měl zabývatí i otázkou, zda nejde o omluvitelné nedopatření na straně žalované, na něž poukazuje plenární rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 7760 sb. n. s. Ale výtku neobstojí. Obrana žalované v první stolici vrcholila jen v tvrzení, že žalobkyně byla při vyrovnání zastoupena spolkem, jemuž jako zástupci oprávněnému ku přijímání peněz poukázala žalovaná dne 26. července 1929 první splátku vyrovnací kvoty, vypadající na pohledávku žalobkyně a splatnou dne 1. srpna 1929, takže splátku vyrovnala včas. Toto stanovisko hájila žalovaná i v odvolacím řízení, uvedši v odvolacím sdělení výslovně »mou úlohou bylo prokázati, že Spolek na ochranu věřitelů byl žalobkyní zmocněn ku přijímání peněz«. Vyplýval tudíž onen názor odvolacího soudu úplně ze skutečností, o něž žalovaná opřela obranu proti žalobnímu nároku. Odvolací soud musil tudíž řešiti spor s hlediska právního názoru, který si vytkl jako rozhodující, an, jak již řečeno, vyplýval názor ten ze souhrnných skutečností, zakládajících obranu žalované. Další otázkou jest jen, zda

odvolací soud pochybil, neřešiv případ s hlediska názoru vysloveného nejvyšším soudem v řečeném plenárním rozhodnutí. Tomu by tak bylo jen, kdyby řešení sporu s tohoto hlediska mohlo mít pro žalovanou úspěch. V tom, že tomu tak, vrcholí veškeré vývody uplatňované žalovanou v dovolání. Jest proto zkoumati, zda jsou správné tyto vývody. Z toho, že žalobkyně mlčela na dopis spolku na ochranu věřitelů ze dne 3. května 1929, — o němž není ani dokázáno, že jej obdržela — nebylo by lze vyvozovati souhlas žalobkyně, ana již dopisem ze dne 6. února 1929 prohlásila spolku, že ji bude zastupovati ve vyrovnání Adolf B. Zbývají tedy pro řešení otázky jen okolnosti zjištěné nižšími soudy, že totiž žalovaná obdržela od Spolku na ochranu věřitelů dopis ze dne 3. května 1929, kterým jí sdělil, že ve vyrovnacím řízení zastupoval i žalobkyni, a upozorňoval ji, že jednotlivé vyrovnací částky jsou výhradně splatné u něho, a předložil k tomu účelu sedm složenek. Uváží-li se však, že podle zjištění nižších soudů zastupoval žalobkyni ve vyrovnacím řízení ve skutečnosti Adolf B., nikoliv spolek, nelze žalované přiznati, že se jí přihodilo při splnění první vyrovnací splátky omluvitelné nedopatření, zaplatila-li vzhledem k uvedenému připsu spolku první splátku vyrovnací kvoty dne 26. července 1929 tomuto spolku. Bylo na žalované, by se přesvědčila, má-li spolek ku přijetí splátek potřebnou zvláštní plnou moc po rozumu § 1008 obč. zák. K opatrnosti této byl pro žalovanou podnět zejména proto, že spolek nezastupoval žalobkyni při vyrovnání. Ztroskotat proto pokus žalované, prokázati, že jde na její straně o omluvitelné nedopatření ve smyslu plenárního rozhodnutí nejvyššího soudu. Za tohoto stavu věci jest schváliti i názor odvolacího soudu, že nebylo žalovanou ani plněno vyrovnání plně po rozumu § 57 vyr. řádu, ježto nesejde na tom, co zaplatila spolku na ochranu věřitelů a přijde v úvahu jen to, co obdržela žalobkyně. Žádost žalobkyně nepřičí se ani dobrým mravům a zásadě cti a víry, neboť žalobkyně domáhá se jen toho, k čemu jí dává právo zákon (§ 57 vyr. řádu).

Čís. 11096.

Dědici přihlásivši se ze závěti jsou oprávněni k rekursu proti usnesení soudu, jímž bylo rozhodnuto, že dědic ze zákona má vystoupiti proti nim žalobou.

Nejde o rozpor mezi přihláškami dědiců (§§ 125, 126 nesp. řiz.), opírala-li o zákonnou posloupnost přihlášku rozloučená manželka zůstavitelova.

(Rozh. ze dne 19. října 1931, R I 579/31.)

K pozůstalosti po Adolfu B-ovi přihlásili se dědici ze závěti a rozloučená manželka zůstavitelova ze zákona. **P o z ů s t a l o s t n í s o u d** přijal usnesením ze dne 8. března 1931 obojí přihlášku na soud a usnesením ze dne 28. března 1931 poukázal rozloučenou manželku zůstavitelovu na pořad práva. Proti usnesení pozůstalostního soudu ze dne 28. března 1931 podali rekurs dědici ze zákona. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil.